

Nyitottan a jóra

Tóth Mariannal, a Teva kórházi üzletágának vezetőjével,
a Kórházi Gyógyszerészetért Emlékérem egyik idei díjazottjával beszélgettünk
18 éves szakmai pályafutásáról, az emberi értékekről és arról, miért jelentenek számára
példát a kórházi orvosok és gyógyszerészek.

Ön egy rangos szakmai elismerést vehetett át idén áprilisban, a kórházi gyógyszerészek 20. kongresszusán, Visegrádon. Gondolom, a díj meglepetésként érte...

Valóban így volt. Nem számítottam rá. Bár így utólag belegondolva akár gyanakodhattam volna is, mert az egyik kollégám, aki a Kórházi Gyógyszerészet elnökével is munkakapcsolatban áll, a kongresszus előtt mindenképp rá akart venni, hogy együtt utazzunk Visegrádra. Azt is mondta, hogy fontos volna időben érkez-nünk, de mondtam neki, hogy még dolgoznom kell egy prezen-táció véglegesítésén, így én biztosan később tudok csak elindulni. Erre ő azt mondta, hogy az nem lesz jó, de hát mit volt mit ten-ni, nekem csakugyan dolgom volt. Nem sokkal ezután csörgött a telefonom. A Kórházi Gyógyszerészet elnöke hívott, és ő is azt mondta, hogy mindenképpen érkezsek meg délután 1-re, a kong-resszusi megnyitóra. Na, ez már szokatlan volt...

18 éve dolgozik a szakmában. Mi volt olyan meglepő abban, hogy az idén ön is megkapta a Kórházi Gyógyszerészetért Emlékérmet?

A díj szakmai presztízsét és rangját az adja, hogy adományo-zásáról a terület vezető reprezentánsai döntenek minden évben. Az ember természetesen nem a díjak és elismerések reményében igyekszik becsülettel tenni a dolgát a mindennapokban, de az is ugyanilyen természetes, hogyha a meglepetés minden örömét át-éli, amikor egy szakma nevében ismerik el a teljesítményét.

„...természetes, hogyha a meglepetés minden örömét átéli az ember, amikor egy szakma nevében ismerik el a teljesítményét.

Tudom, hogy nem a legszerencsésebb épp önt kérdezni erről, de lát-e szimbolikus gesztust is abban, hogy az ön személyében a gyártói oldal képviselője részesült az elismerésben?

Nekem a Teva az első munkahelyem, és az első naptól ezen a területen dolgozom. Közel két évtizedes tapasztalattal a hátam mögött azt mondhatom, hogy a kórházak és az ellátásukban felelősséget vállalók egymásrautaltsága talán még soha nem volt olyan nagy, mint napjainkban. A finanszírozási gondok állandósulása miatt újra meg újra felhalmozódó kórházi kinnlevőségek olyan mértékűvé váltak, ami a mindennapi gyógyszerellátást komolyan megnehezíti. Ezért is helyesebb a gyógyszerellátásban szerepet vállalók helyett a gyógyszerellátásban felelősséget vállalókról beszélni manapság. Természetesen az volna egészséges, ha ez a felelősség kizárólag a maximális ellátásbiztonságra és a szakmai szten-derdek betartására korlátozódna.

Arra utal, hogy kórházi beszállítók ma nemcsak a szakmai felelősségben, hanem a finanszírozás felelősségében is osztozni kényszerülnek?

A kórházi ellátásban a gyógyszerellátási számlák mögött emberi életek vannak. A mi munkánkat nem lehet úgy végezni, hogy az ember ne lenne tisztában ezzel. A kinnlevőségek nagysága azonban mind nagyobb feszültséget gerjeszt az üzleti etika érvényesítése és a gyógyítás, adott esetben az életmentés erkölcsi felelőssége között. Senkinek sem jó, ha ez a helyzet állandósul, mert kiszolgáltatottságot és bizonytalanságot szül minden oldalon. Még akkor is, ha

a pénz és az élet konfliktusában egyes piaci szereplők számára, így a mi számunkra is az a természetes, hogy az élet oldalára álljunk.

Gondolom, ezt a helyzetet a kórházi főgyógyszerészek is megszenvedik...

Valóban így van. Ők hivatásuk szerint a lehető leghatékonyabban működő ellátásbiztonsáért felelnek szakmai értelemben. Nekik se jó, ha idejük nagy részében napi szintű válságmenedzseléssel kell foglalkozniuk. A kórházi főgyógyszerészeknek és intézeti gyógyszerteráiban dolgozóknak hihetetlenül nagy a szerepük és a felelősségük a kórházi gyógyítás hátszágának biztosításában. Látom és tapasztalom, hogy a napi problémák megoldása mekkora kihívást jelent a számukra. Ezért is reménykedem abban, hogy a mostani pénzügyi konszolidációs időszak sikeres lesz. És ebben nemcsak a gyártói, beszállítói oldal bíz, hiszen ez volna jó a kórházi orvosoknak, gyógyszerészeknek, és ami ennél is fontosabb, a betegeknek.

Ön a kórházi vonalon látogatóként kezdte pályafutását, és a teljes szakmai ranglétrát végigjárva lett a Teva kórházi üzletágának vezetője. Mi vonzotta erre a területre, és miért maradt hűséges ehhez a világhoz?

Azt hiszem döntő szerepe volt ebben annak a sok nagyszerű embernek, aki ezen a pályán dolgozik. És persze annak a sok jó szónak, kollegialitásnak, amelyben nekem és munkatársaimnak is részünk van a kórházi gyógyszerészek oldaláról. Számomra sokat jelentett, hogy a díjátadót

„A kórházi ellátásban a gyógyszerellátási számlák mögött emberi életek vannak. A mi munkánkat nem lehet úgy végezni, hogy az ember ne lenne tisztában ezzel.

A titok nyitja alighanem abban lehet, hogy az én csapatomban itt a Tevánál nem pusztán értékesítőkként tekintünk magunkra. Bátran mondhatom, hogy a munkánk értékválasztást, életformát és gondolkodásmódot is jelent a számunkra.

követően sokan fogalmazták meg közülük, hogy nem is gyártóként tekintenek a Tevára, hanem egyfajta stratégiai szövetségesként.

Mit jelent ez a partnerség a gyakorlatban?

Nehéz ezt szavakba önteni, de a titok nyitja alighanem abban lehet, hogy az én csapatomban itt a Tevánál nem pusztán értékesítőkként tekintünk magunkra. Respektáljuk kórházi partnereinket, és szeretjük azt a munkát, amelyben gyakran kell gondjaikban osztozva megoldást találunk. Bátran

mondhatom, hogy a munkánk értékválasztást, életformát és gondolkodásmódot is jelent a számunkra. Talán ezért is van, hogy nálunk rendkívül kicsi a fluktuáció. Úgy fest, aki belekóstolt ebbe a munkába, az hamar elkapja ezt a sajátos, a szó legjobb értelmében vett „kórházi fertőzést”.

Olyan ez, mint akit a mozdony füstje megcsapott?

Alighanem így van. Az embert hamar rabul ejti a kórházak semmihez sem hasonlítható belső világa. S vele mindaz a hivatástudat, alázat és áldozatvállalás, amely masszív alapkővet jelent a kórházi betegellátásnak. Mi nap mint nap nemcsak belelátunk ebbe, hanem a részei is vagyunk, amikor igyekszünk megoldásokat nyújtani még a lehetetlennek tűnő helyzetekben is.

Küzdelmes, de nagyon inspiráló ebben a környezetben dolgozni. Kiváló kórházi orvosaink és gyógyszerészeink sok esetben emberileg is példát jelentenek a számunkra, nem is beszélve arról, hogy a magyar betegellátásban dolgozó szakemberek nemzetközi reputációja is jelentős, így a közös munka komoly motivációt és szakmai kihívást is jelent nekem és munkatársaimnak.

Mit tart a három legfontosabb emberi erénynek?

Ha rangsort kell állítanom, az első helyre a tiszteletet tenném. Egymás kölcsönös megbecsülését. Másodikként a jó szándékot, a segíteni akarást említeném, ami talán furcsán hangzik egy profitorientált vállalat képviselőjétől, mégis nélkülözhetetlen értéknek tartom a személyes kapcsolatokon túl az üzleti életben is. Jó, ha tisztában vagyunk azzal a ténnyel, hogy érdekeltnek kell lennünk egymás sikerében, hiszen senki sem, még egy nagyvállalat sem boldogulhat egymagában. A harmadik helyre sok jelöltem van, lévén már csak egyetlen választásom maradt. De talán a számomra legfontosabb emberi értékek közül még az elhivatottságot, a belső motiváltságot említeném meg ebben a sorban. És ebben az összefüggésben a belső szón van a hangsúly.

Érdekes, amit mond, mert ez a kérdés már az európai kultúra bölcsőjénél, Platón egyik művében is felbukkan. Ő azt fejtegeti, hogy senkit sem lehet megtanítani arra, amit eleve – mintegy veleszületetten – ne tudott volna...

Alighanem ezért is van, hogy nemigen találunk olyan embert, akit csak kívülről lehetett volna motiválttá tenni. Az igény vagy a lelkünkben van, vagy hiányzik onnan. De ehhez azt is hozzá kell tennem, hogy a jóra való nyitottságot az ember egyik olyan veleszületett tulajdonságának tartom, amit Platón nyomán haladva, érdemes megtanulni.

GYARMATI LÁSZLÓ

Pályáján nyilván sok emlékezetes történet részese volt. Mi az, ami ezek közül most eszébe jut, és szívesen osztaná meg olvasóinkkal?

Váratlanul ér ez a kérdés, nem számítottam ilyesmire. De ha valamit, azt az esetet mindenképp a legemlékezetesebbek között tartom számon, amikor az elmúlt év végén egy levelet kaptunk az egyik kórházi főgyógyszerésztől. Egy előre nem tervezett, csaknem lehetetlen körülmények között végrehajtott péntek késő esti kiszállítás kapcsán írt, megköszönve a kollégák szakszerű és gyors intézkedését. Leveléből derült ki, hogy az az életmentő kiszállítás azon a napon csakugyan az életet jelentette egy négyéves kisfiúnak... Az ember ilyen történeteket megélve érzi és érti meg igazán egy bevett szakmai terminus technikus valóságos súlyát.

